

РЕШЕНИЕ

№ 942

гр. София, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Стойкова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Красимир Мазгалов Въззивно гражданско дело № 20221100501592 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №81654 от 14.05.2020г., поправено с решение №20188014 от 20.09.2021г. по гр.дело №22528/2017г. по описа на СРС, ГО, 52 с-в ответникът „Д.--Б."ООД с ЕИК:***** е осъден да заплати на ищеца „С. 1"ЕООД с ЕИК:*****, на основание чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.367 и чл.374 от ТЗ, сумата 6806,40 лева- възнаграждение по Договор за превоз на товари по Транспортна заявка №57590/31.10.2016г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 27.01.2017г. до окончателното изплащане, както и 2055,25 лева разноски по делото. Решението е постановено при участието на трето лице- помагач на страната на ответника- „Й. 2915“ООД с ЕИК:*****

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника „Д.--Б."ООД. Доводите на жалбоподателя са свързани с отхвърленото от първостепенния съд възражение за прихващане. Поддържа, че страните от 2016г. са в трайни търговски отношения и това обстоятелство не е оспорено от ищеца. Между страните имало сключен и друг договор за международен превоз на товари по заявка за транспорт №5084/07.07.2016г., сключен от името на ответника, а не от името на третото лице- помагач и товародател „Й. 2915"ООД, представляващ същински спедиционен договор по смисъла на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) предвид мястото на приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ (в две различни държави, договарящи страни по Конвенцията). Твърди, че превозвачът и ищец по делото „С. 1" ЕООД е отговорен за цялостната или частична липса или повреда на стоката от момента

на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, а рекламацията за частична липса на товара следва да се направи пред превозвача, тъй като той носи отговорността за увреждането в хипотезата на кражба съгласно правилата на Конвенцията, а рекламацията може да бъде направена както получателя на стоката, така и от товародателя. Счита, че е легитимиран по силата на трайните си търговски отношения с ищеца като товародател да направи такава рекламация и я направил пред превозвача „С. 1“ЕООД след известяване от товародателя по горепосочената заявка за липсата на част от товара. Товародателят получил ефективно обезщетение за липсващата стока в размер на 13049,74 британски лири, като част от тях в размер на 2212,51 лири била платена от ответника по банков път, а сумата от 10 837,23 британски лири- от английския застраховател на ответника. Сключен бил договор за цесия на вземането на английския застраховател. Твърди също така, че в рамките на дълготрайните търговски отношения между страните бил установен размерът на щетата, а именно 30308,80лв., а ищецът не оспорва репарирването на загубите на товародателя от застрахователя и следователно са налице основания за възникване на регресно вземане по смисъла на чл.411 от КЗ, цедирано на ответника. Според жалбоподателя изводите на първостепенния съд за липса на изискуемост и ликвидност на насрещното вземане на ответника не се подкрепят от събраните по делото доказателства, независимо от неподписаното от страна на ищеца споразумение за прихващане, тъй като ответникът предложил сключването му като го изпратил подписано на 07.12.2016г. и не последвало незабавно отхвърляне по смисъла на чл.292, ал.1 от ТЗ. Плащането по т.2 от споразумението било извършено от ответника 10 дни след изпращане на предложението за споразумение, а ищецът на 27-29.12.2016г. ищецът предприел действия по съдебен ред за процесната сума. Ето защо жалбоподателят счита, че е извършено извънсъдебно прихващане и процесното вземане на ищеца е погасено. Моли решението на СРС да бъде отменено, а искът-отхвърлен. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът по жалбата и ищец в производството пред първата инстанция „С. 1“ЕООД не е подал в срок отговор на въззивната жалба. В проведеното открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно. Претендира разноски за въззивната инстанция.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в

жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя изцяло мотивите на същото и на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Във връзка доводите в жалбата следва да се добави и следното:

Между страните не се спори, а и от представените по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по приетата и неоспорена то страните ССЕ се установява, че третото лице- помагач и товародател в процесните правоотношения между страните, е получило обезщетение за настъпило застрахователно събитие на територията на Великобритания във връзка със стоката по договор за международен превоз на товари по заявка за транспорт №5084/07.07.2016г., в размер на 10837,23 британски лири от застрахователното дружество на ответника и 2212,51 лири от самия ответник, както и че регресното вземане на застрахователя срещу отговорното за увреждането лице е прехвърлено (цедирано) на ответника. За да се извърши прихващане между две насрещни вземания обаче, както правилно е отбелязал и първостепенния съд, вземанията трябва да са изискуеми и ликвидни. В случая вземането на ответника срещу ищеца не може да бъде прието за ликвидно и изискуемо, което се установява и от подадения от ответника срещу ищеца насрещен иск (копие от исковата молба на л.10 от първоинстанционното дело по описа на СРС), производството по който обаче е разделено с определение от 27.04.2018г. (л.17 от първоинстанционното дело). Отделеното производство не се явява преюдициално по смисъла на чл.229, ал.1, т.4 от ГПК и правилно настоящото производство не е спряно до приключването му.

Следователно не може да бъде извършено съдебно прихващане на претенцията на ищеца със заявената такава от ответника. Не се установява да е извършено и извънсъдебно прихващане, както твърди жалбоподателят, тъй като представеното по делото споразумение не е подписано от ищеца и не се установява от представените по делото доказателства същото да е достигнало въобще до последния, което евентуално би обусловило приложението на разпоредбата на чл.292 от ТЗ.

Предвид гореизложеното въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС- потвърдено като правилно.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. На въззиваемия следва да бъдат присъдени направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение. По делото е представен договор за правна защита и съдействие с възнаграждение в размер на 980 лева. Съдът намира своевременно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно. Действително спорът не се отличава с фактическа и правна сложност над средната за подобен вид дела, но договореният между ищеца и процесуалния му представител хонорар е към предвидения в НМРАВ минимум предвид размера на иска. Ето защо адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено изцяло.

На основание чл.280, ал.3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

По така изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №81654 от 14.05.2020г., поправено с решение №20188014 от 20.09.2021г. по гр.дело №22528/2017г. по описа на СРС, ГО, 52 състав.

ОСЪЖДА „Д.--Б."ООД с ЕИК:***** е осъден да заплати на ищеца „С. 1"ЕООД с ЕИК:***** сумата от 980 лева (деветстотин и осемдесет лева)- разноски във въззивната инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____